

[Kirkeministeren.]

Tilsyn, det Tilsyn, han ikke ønsker. Det første Forslag fulgte Linien fra tidligere Love, det var en Slags Udbygning, en Erstatning for den § 6, der findes i Bispeloven af 1922. Der blev i denne Paragraf, som man ved, lovet en kgl. Anordning, som imidlertid aldrig blev givet. Nu forsøgte man i det første Forslag, der altsaa er forladt, at trække Tanken op efter de Linier, Loven af 1922 gav Anvisning paa. Man foretrak — det minder jeg om — at gaa til Rigsdagen og søge en Lov gennemført og ikke at ordne Sagen ved kgl. Anordning, fordi man mente, det vilde sprænge en Anordnings Rammer.

Som sagt, det oprindelige Forslag blev velvilligt modtaget, selv om enkelte havde visse Forbehold. Derfor kom det ærede Medlem Hr. Appels Tanke som en Overraskelse, men jeg maa sige ikke af de ubehagelige. Jo mere enkelt og stilfærdigt de øjeblikkelige Vanskeligheder kan løses, des bedre er det. Det vilde være en Lykke, om den store Strid, som der var Optræk til, kunde vejres bort, og jeg tror, den vil blive det, efter som Sagen nu forløber.

Jeg føler Trang til at sige, at Gangen i hele Sagen, den Maade, Rigsdagen har taget hele Tingene paa, viser Vilje til Hensyntagen og Varsomhed; den giver ikke — saadan som et Blad skrev det for en Tid siden — Billedet af en Rigsdag, der ønsker at opkaste sig som Synode, den giver ikke Billedet af en Rigsdag, der ønsker at trampe haardt og hensynsløst hen over store kirkelige Problemer.

Det nu ændrede Forslag staaar saa meget stærkere, som alle Biskopperne staaar bag. I Udvalget bad jeg om Tid til at forhandle Forslaget med Biskopperne, fordi det er et Spørgsmaal, der vedkommer dem i saa høj Grad personligt. Jeg fik denne Frist, jeg havde denne Forhandling med Biskopperne, og jeg føler efter den Trang til ogsaa at sige Biskopperne Tak for den forstaaende og velvillige Modtagelse, de gav denne nye Tanke. Det viste, at alle Biskopperne forstod, hvor ønskeligt og nødvendigt det er saa langt som muligt at bøje Opfattelserne imod hinanden, at styrke Kirkens Enhed og at undgaa, hvad der muligt kunde fremme Strid og opløsende Tendenser.

De Bemærkninger, der er gjort af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Fru Bodil Koch, er der for saa vidt svaret paa af det ærede Medlem Hr. Hvidberg. Jeg forstaaer godt det ærede Medlem Fru Bodil Kochs Ønske om at faa Bestemmelserne trukket op saa klart som muligt, men man er baade i Udvalget og i Ministeriet enig om, at det, som det ærede Medlem ønsker,

i Forvejen dækkes af Forslaget. Det er saadan, at Fritagelsen for denne Tilsynspligt er givet Personen og ikke Embedet; i det Øjeblik Embedet skifter Indehaver, overtager den nye Indehaver af Embedet de Forpligtelser, der hører til det. Jeg tror altsaa ikke, der er Grund til at ændre noget i dette Forslag.

Jeg skal da slutte — idet jeg endnu en Gang bringer Udvalget min Tak for det Arbejde, der er gjort — med at udtale, at det vilde være lykkeligt, om denne Sag kan løses, saaledes som der nu er Udsigt til. Forslaget bæres frem ikke alene af et enigt Udvalg, men ogsaa derved, at hele Biskopstanden staaer bag ved det. Jeg haaber, at Rigsdagen vil slutte op paa denne Linie.

Evald Christensen: Jeg kan kun sige, at det har taget en glædelig Vending med dette Lovforslag. Jeg er tilfreds med og glad ved, først og fremmest, at Kvinderne fra Rigsdagens Side har faaet samme Ret — i alt Fald begyndende — til at blive Præster i den danske Folkekirke som Mændene, og at der nu ogsaa aabnes Udvej for dem fra Kirkens Side til at indtage den Plads, som Rigsdagen har givet dem Ret til. Jeg synes, at Rigsdagen altid har været forstaaende over for, hvad der har været tiltrængt af Ændringer inden for den kirkelige Lovgivning; det kan vi ogsaa kun være glade ved. Kvinderne har jo fra 1915 haft fuld Ret sammen med Mændene med Undtagelse af netop i dette Forhold. Nu er der altsaa aabnet Vej for dem ogsaa paa dette Felt, og det er jeg i høj Grad glad ved. Vi i vor Gruppe tilsiger Lovforslaget vor fulde Støtte.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget

vedtoges uden Afstemning.

§§ 1—8 i det saaledes ændrede Lovforslag

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om offentlig Forsorg, jfr. Bekendtgørelse Nr. 475 af 31. August 1946 [Skolebespisning].

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 159).